

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

a Cnt. 3. 14

o Isa. 59. 3.

tantum, sed plurimos inuenies botros, eosq; dulcissimos, & fragrantissimos, sicut
 les botro illi in Cypri ex vineis Engaddi collecto, qui est dilectus Ecclesie
 sus Christus Iesus, cuius vitam magna cum perfectione imitantur. Quia
 si praecoquas ficus desiderat anima tua: hic plurimas inuenies, easque ma-
 mas, quae in aetate tenera virtutem habent maturam, & sanctitatem perfectam.
 Et tu quoq; Sancte Propheta Isaia, qui eundem habebas sensum conuertens
 planctum in gaudium: nam in medio mundani populi habet Deus aliquid
 de selectum, cuius o manus non sunt polluta sanguine, sed Myrrha Moriticu-
 nis; cuius labia non loquuntur mendacium; sed veritatem; cuius cor non dolens
 dolorem, & parit iniustitiam: sed concipit timorem Dei, & parit spiritum
 latus; non rumpunt omnia aspidum, vt erumpat Regulus: sed potius ea conculcan-
 ne cuiquam noceant; non texunt telas araneas, vt capiatur paruulos; sed serua-
 euiserant, vt eos foueant; non repellunt veritatem, neq; occultant Iustitiam
 sed eam potius promulgant ac praedicant. Quicumque eorum a peccato
 stinet, non depradationis periculo est expositus, sed honori ac quieti
 dispositus; non odio & vexatione, sed amore & benedictione aliorum
 num se facti: quia nihil plus inter ipsos amatur, quam virtus; nec in
 honore habetur, quam puritas; nec magis laudatur, quam Sanctitas.

§. II.

a Philip. 4.

7.

b Isa. 32. 7.

c Job. 5. 23.

Lib. 6. Mo-

ral. cap. 16.

EX HIS Iustitiae, & Sanctitatis inundationibus fluunt etiam inmundiciae
 Enes apacis, quae exsuperat omnem sensum, & in hoc felici statu splendet
 minet. nam, vt Isaia dicit: b erit opus iustitiae pax, & cultus iustitiae silentium,
 securitas usque in sempiternum. Et sedebit populus meus in pulchritudine pax
 & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta. Quae promissio, etiam
 Christiano populo sit facta; congregatio tamen Religiosorum praeter
 mibus eius sit particeps, vt quae Iustitiae perfectionem letatur: ex qua
 ritur vt perfecta cum Deo suo pace fruatur, ponens in eo totam suam
 fiduciam; magnam etiam pacem secum habent, indicentes silentium agnitionis
 rum passionum; & simul cum proximis suis, coniungentes se illis in virtute
 ne charitatis. Hic illud impletur, quod est apud Iob c cum lapidibus Regionum
 erit pactum tuum, & bestia terra pacifica erunt tibi; & scies quod pacem habent in
 bernaculum tuum. Qui sunt (ait S. Gregorius) Regionum lapides; nisi Apo-
 stolici, & perfecti viri, qui in Religionibus degunt? qui sunt quasi directae
 Regiones & nationes Ecclesiae. cum his viuus & electis lapidibus pactum
 & foedus inquit, qui ex Dei inspiratione statuit, eius professionem sequi. Ex
 quo provenit, quod bestia terra, passiones scilicet bestiales & carnales
 tam cum eo pacem seruent, vt licet latent & rugiant; non tamen morde-

ant, aut la sionem aliquam adferant: quia Rex huius Regni, qui princeps est pacis, eas cohibet, ac regit: vt omnes eius ciues sint inter se concordēs.

Hæc aded copiosa pax ita est huius statûs propria, vt cum Sancto Basilio dicere possimus, fundatum esse à Deo ad eam pacem renouandam, quæ cum summa abundantia emicuit in aliquibus Ecclesiæ Statibus: quorum vnus fuit, quem primi Christiani tenuerunt. De quibus S. Lucas ait, *multitudinis credentium erat eor vnus, & anima vna: nec quisquam, eorum quæ possidebat, aliquid suum esse dicebat.* Cum autem huiusmodi animorum coniunctio decursu temporis imminueretur, & charitas refrigesceret, paxq; illa turbaretur, ed quod quisque attenderet ad ea, quæ essent propria: prospexit Dominus noster huic malo, constituens statum Religiosorum à communi illo, & vulgari Christianorum separatam: vt in eo seruaretur illa animorû vnio & pax aded excellens. Nam inter Religiosos nihil est alicuius proprium, sed omnia sunt communia in omnium vtilitatem & vsum: animi ipsi, corda, corpora, salus, vestes, cibus, labores, pugna, & coronæ: omnes eundem habent Deum, & eundem Patrem; omnes diligunt se tanquam amici & fratres Christi, & tanquam membra vnus corporis; sunt que vno spiritu vniti per gratiam vnus & eiusdem vocationis. Ideo que optimè illis competit illud Apostoli: *pax Christi exultet in cordibus vestris, in qua & vocati estis in vno corpore.* nec vterus dicit Michas Propheta, *non esse fidelitatem, neque amicitiam, neque vnam veram iurisdictionem: inter Patrem & filios, inter fratres & amicos, nam in maximi hominis inimici sunt domestici eius:* in hoc enim statu horum contrarium eminenter resplendet. Nam Prælatis subditos suos cum amore gubernant, & Subditi etiam cum amore suis se Prælatis subijciunt; filij obediunt Patribus spiritualibus, & hi sollicitè attendunt ad illorum vtilitatem; fratres mutud se ex corde diligunt: quia sunt fratres in Christo; amici mutuum sibi seruant fidelitatem, quia eorum amicitia fundatur in solo Deo: & domestici, nec vestigium ostendunt inimicitia aut rancoris: quia sunt domestici Dei, vera charitate coniuncti. Et hac ratione ait S. Basilius, renouari etiam hic pacem illam, quæ in statu Innocentiæ floruisse, in quo nullæ fuissent discordia: nūquam enim pax cum alijs læditur, aut amittitur, quin prius aliquis eam secum ipse lædat. tunc autem quisq; secum pacem habuisset, propter subiectionem omnimodam, quam virtute Iustitiæ originalis caro habuisset ad spiritum. Ita vt & bestia & fera fuissent homini subiecta. Hæc pax turbata fuit peccato Adami: ad quam reparandam Deus factus fuit homo: quem quasi testamento reliquit suis Apostolis, cum omnibus in cænaculo recollectis dixit: *pacem relinquo vobis: pacem meam do vobis.* Cuius maxime participes sunt Religiosi Apostolicè viuentes in cænaculo Sanctæ Religionis, quos propria Vocationis gratia pacificat, vnit charitas, continet

De Constit. Monac. 19.

d Act. 4. 32.

e Coloss. 3. 15

f Michas 6.

g Ioan. 14. 27.

mortificatio, concordies facit paupertas, obedientia rectificat; vota & communia mutua auxilia stabiliunt, & perficiunt. Debilis enim à robusto iuuatur, infirmus à sano: quia vnus virtus & fortitudo supplet alterius debilitatem & infirmitatem: mutuam sibi operam instat seruatorum sibi præstantes nec propterea amittentes libertatem: quia non ex necessitate serui sunt, sed ex charitate, qua quidquid vnus potest & habet, est omnium; & quod omnes possunt, & habent, est singulorum: ideoque nulli quidquam deest, & omnes mutuam inter se concordiam seruant. Et quid Religio est aliud, nisi ea quædam Noë: in qua, cum tot essent feræ; summa tamen erat Sanctitas, & honestas: ibi enim & à generationis actibus se omnes continuerunt, & ius Dei, ita omnes ipsi Noë subieciunt, ut ab eius manu, acciperent, quæ comedere; & propensionem continerent, quam aliàs habebant, ut aliarum carnibus velcerentur. Hic etiam expletur, quod Isaias de prodigiis pace protulit futura in Ecclesia. *h. Habitat, inquit, lupus cum agno, & pardus cum hædo accubabit, vitulus & leo, & onis simul morabuntur, leo enim & vitulus obliuiscuntur carnem comedere, quasi bos comedent paleas.* Diuinæ enim Vocantis vis, & efficacitas discordantium corda, & naturales constitutiones mutuas repugnantes, motes aliàs omnino contrarias commutat, & ad vniuersam concordiam in Religione reuocat.

Genes. 7.

h. Isaias. 11. 6

Pugnam
contra pas-
siones ha-
bet.

i. Cant. 7. 1.

Non quidem negamus, aliquam esse in Religione pugnam, quia vnusquisque cum suis passionibus bellum gerit: sed hoc non auferit ab eo veram pacem, sed auget potius, gaudio & exultatione victoriæ: ut liceat Religioni explicare illud Canticorum: *quid videbis in Sulamite, nisi choros castrorum Sulamitis,* quod interpretatur pacifica, est pacifici Salomonis sponsa, & reuera Ecclesiam Catholicam, eiusque singularem partem, Religionem scilicet dilectissimam sponsam illius Regis, qui eminenter pacifici nomen promouetur. In ipsa autem Sulamite sunt chori & castra: chori cantorum, castra militum: nam Religiosi vera charitate coniuncti, simul Deum laudant, & contra propria vitia & passiones pugnant, ita ut neque laus Dei propter illam pugnam impediatur: neque pugna propter laudem retardetur: sed potius altera alteram iuuat: quia pugnatur, ut Deus laudetur; & laudatur Deus, eo quod pugnando victoriam obtineatur.

SE D quoniam in terra (ait S. Basilius) non superest iam aliquid, cum qui Religiosæ vite præstantiam & excellentiam conferamus: opus est ad eam confugere, & celestem illam Angelorum coniunctionem contemplari: quæ etsi in diuersas hierarchias & choros sunt distincti, habeantque diuersos gradus Inferiorum & superiorum: tantam tamen habent pacem, ut neque maior minorem contemnat; neque minor tubterfugiat debitam maiori subiectionem; & vnusquisque libentissimè alteri communicat, quod habet eo-

rum enim in thesauri sunt virtutes, ac diuitiæ caelestes: quæ neque pereunt, neque immi-
nuntur, etiam si alijs comunicentur. Huius igitur Angelici status
est imago quædam sacra Religio: in qua per eiusdem Dei gratiam vnio hæc
florēt inter maiores, minores, & æquales; fundata in vera charitate & con-
firmata cum voluntate diuina: cui omnes sese sponte subijciunt, & hunc
reputant maximum suum thesaurum: mutuo sese iuuantes ad spirituales vir-
tutum diuitias comparandas, & singuli rapientes prodigioso quodam mo-
do, quod alterius est; ita vt nihil auferant, nec vnquam iniuria fiat. Hæc apud
S. Basilium: suntque experiētiâ comprobata in Religionibus, quæ in
sanctorum Institutorum obseruantia florent: id quod præcipuum est ad eas
implectendas, motiuum: eò quod pacis, huius & coniunctionis pulchritudo,
magnetis instar hominum secularium corda ad se trahat. Ideoque Christi-
um D. N. cum suos discipulos tanquam diuinæ huius vocationis mini-
stros, & instrumenta misit, iussit; *intrantes in domum, salutare eam dicentes:*
Pax huic domui: vt sic afficerentur ad recipiendam Christianam Religionem,
quæ talem eis pacem offerebat: & ijs, qui ad eam suscipiendam apti erant,
(quos filios pacis appellat) hoc verbo præbebant eam interius delibandam:
sic omnino sese dedentes, eam amplectebantur. Quod idem euenit in
vocatione ad statum Religiosum, vt in proximo capite apparebit.

CAPVT X.

SPRITVALE RELIGIONIS GAVDIVM, QVOD SO-
let Deus delibandum præbere ijs, quos ad eam vocat.

EX HAC IUSTITIA & pace, quæ florent in Religione, oritur gaudium & læ-
ticia spiritualis, quæ propria est Regni Dei. Quæ ad eò est copiosa: vt ex-
tendantis fluminis instar omnes humani cordis sinus impleat; imò ad eò su-
perest, vt non possit illam capere, quod Apostolus de se ipso dicebat: *re-*
pletus sum consolatione, & superabundo gaudio. Hic incipit de gustari, quod dice-
bat Dauid: *b inebriabuntur ab ubertate domus tue: & torrens voluptatis tue potabis*
me. Rectè autè dicit: inebriabuntur. Quemadmodum enim homo non inebria-
tur, quando solū bibit, quod eius stomachus ferre potest; sed cum plus hau-
erit, quam possit digerere: ita Deus tantâ gaudij copiâ præbet suis seruis, vt
mancant ebrii, sicut qui vltra præscriptum limitem biberunt, apponentes os
ad caelestium deliciarum torrentem. Et propterea in Scriptura vocatur lubi-
cus, qui (S Gregorio teste) est gaudium quoddam ad eò ingens, vt nec verbis
explicari, nec intra cor detineri possit, quin foras erumpant indicia eius
magnitudinis: de quo dixit Dauid: *c beatus populus, qui scit inebriationem, & ex-*
perius est gaudium (quod reliqua omnia excedit) in Deo suo, d beatum di-
cor mundus populum cuius promptuarii plena sunt, oues eius fetosa, boues eorum
crassa, cum non sitruina materia, sed abstrenuorum militum castris ita propu-
guetur

Mat. 10. 12
Luc. 10. 6.

a 2. Cor. 7. 4
b Psal. 35. 9

Lib. 24. Mo-
ral cap. 5.
c Psal. 88. 26
d Psal. 143. 15